

На часа намѣрихме говедарчето и му казахме.

— Такава ще е, бай Матей, — рече то. — Защото по обѣдно време все се губи и сякашъ ме дебне. Като се улисамъ съ нѣкой палавъ добитѣкъ, тогава ще щукне. Но пакъ се връща, та азъ си мислѣхъ, че се крие въ нѣкоя усойка отъ мухитѣ. Нали нѣма опашка да се брани. Но ти, бай Матей, ми прати утре Мирча да я вардиме. Трѣбва да убиемъ смока, та така да я отвърнемъ.

На другия день отидохъ съ говедарчето. Очи не сваляхъ отъ Величка. А тя като заби глава, като се закрепил да пасе, до кжде обѣдъ не мръдна. Ала по обѣдъ, като ѝ напръгна млѣкото, вдигна глава, огледа се и като не ни видѣ, наведе се и хлопуръ, хлопуръ, пое по пжтеката нагоре. Изкачи стрѣмното и право въ Грамади, при голѣмия купъ камъни. Спрѣ се, вдигна глава и измуча два пжти.

Вика го, — каза Русафъ, помачето, и стисна здраво тоягата.

Сжщия часъ камънитѣ се размърдаха и отъ тѣхъ се изсурна единъ смокъ — такова чудо вече не съмъ виждалъ: дебелъ като дървото, съ ꙗкоето тѣпчите брашното въ чувалитѣ, и дълъгъ като копраля. Изсурна се той, сплете заднитѣ ѝ крака и я засмука. А тя се нагажда и пресѣга да го лиже. Види

се, добре и бѣше, като я смучи. Олеква ѝ.

Помачето настрѣхна.

— Ей сега ще го убия! — викна то и се спустина съ тоягата.

Но смокътъ го усѣти, плѣсна съ опашка и се вмъкна въ камънитѣ.

— Утре ще го извардя, — рече Русафъ и подбра кравата.

А вечеръта намѣри единъ голѣмъ ножъ и го занесе на Юсеинъ, циганина, да го изостри, та косъма да цепи. На другия день, когато Величка пое къмъ Грамади, ние я преварихме и се скрихме близко до камънитѣ задъ една хвойна. Изсурна се пакъ смокътъ, сплете кравата и се засмука. Но този пжтъ Русафъ не бързаше. Стари хора го бѣха научили да чака, докато смокътъ се унесе хубаво отъ топлото млѣко.

Тѣй и стана. Смокътъ започва да се подува отъ млѣкото, а Величка присви колѣне, полегна и започна да присѣга и го лиже. Тогава помачето ми подаде тоягата, измъкна ножа и започна полека да се присурва иззадъ хвойнитѣ къмъ смока. А като наближи, понадигна се на лакътъ и съ единъ замахъ разрѣза на две унесения синурникъ. Ехъ, че като се замѣтка онѣ ми ти смокъ, че като се застрелка срещу помачето, а то маха съ ножа и вика: „Мирчо, хвърли ми тоягата!“

— Азъ му хвърлихъ тоягата, но нѣмахъ куражъ да ида да му помагамъ, а ударихъ нагоре къмъ Бѣ-